

A magyar krónikák és a kitalált középkor II.

Mohamed futása

A Krisztus utáni IV. században a formálódóban lévő keresztény világegyház számára a legnagyobb kihívást a különböző eretnekmozgalmak jelentették. Közülük is a legnagyobb és a legfenyegetőbb az úgynevezett ariánus eretnekség volt. Megalapítója egy alexandriai keresztény pap, név szerint Arius, aki 256 táján született Líbiában, és 336-ban halt meg Konstantinápolyban. 318-ban kezdte hirdetni eretnek tanait, mely tanoknak legfontosabb eleme Jézus Krisztus istenségének a tagadása volt.

A keresztény egyház számára ez a mozgalom igen nagy veszélyt jelentett, ugyanis az ariánus tanok rohamosan terjedni kezdtek! Az ostrogótok, vizigótok, lombardok, vandálok, burgundiaiak mind-mind az ariánus tanokat fogadták el, s e mozgalomnak számtalan követője akadt Antiochiában és Alexandriában is. Sürgősen tenni kellett tehát valamit, hogy ezt a folyamatot mielőbb megállítsák. A híres niceai zsinat összehívásának éppen az ariánus eretnekség elleni fellépés volt az apropója! Ezen a Kr.u. 325-ben megrendezett zsinaton kiátkozták Ariust, és kemény határozatokat hoztak az ariánus eretnekség ellen. A négy századok közepéig még hallunk ugyan az ariánizmusról, de a történet lecsengőben van, s a rákövetkező két-három évszázadban nem ismeretes olyan jelentős eretnekmozgalom, amely Jézus Krisztus istenségét kétségbe vonta volna. A 600-as évek elején azonban útnak indult egy másik jelentős vallási mozgalom, nevezetesen az iszlám, amely a zsidó és keresztény szent könyveket alapvetően elfogadta ugyan, ám Jézus Krisztus istenségét éppúgy tagadta, mint 300 évvel korábban az ariánusok! Tudjuk, hogy az iszlám voltaképpen akkor vette kezdetét, amikor Mohamed próféta az arabiai Mekka városából Medina városába menekült. Ez az esemény az úgynevezett Hidzsra, amely magyarul azt jelenti, hogy menekülés, vagy futás. A hagyományos történetírás szerint ez Kr.u. 622-ben történt, s ez a muzulmánok időszámításának a kezdete is egyben.

Uwe Topper a nemrég megjelent „A nagy naptárhamisítás” című könyvében egy merőben szokatlan feltételezést fogalmaz meg: Topper nem kevesebbet állít, mint azt, hogy az iszlám

tulajdonképpen az ariánus eretnokség egyik oldalágának egyenes folytatása! E két mozgalom között eddig soha senki nem vont párhuzamot, ami a köztük tátongó 300 évnyi szakadék miatt teljesen érthető. Ha azonban a lényegesebb tanításokat vesszük görcső alá, akkor valóban feltűnő lesz az egyezés! Még feltűnőbb lesz az egyezés, ha a Hidzsra 622-es dátumából, azaz Mohamed Mekkából Medinába futásának évéből levonjuk azt a 297 esztendőt, amit Heribert Illig fiktívnek tekint! Ekkor ugyanis éppen 325-be, vagyis a niceai zsinat évébe jutunk vissza! Ez egy igen jelentős felismerés!

Az utóbbi hetekben a „Nagy Képes Világtörténet” olvasgatása közben feltűnt egy érdekes megállapítás. A könyv megjegyzi, hogy ez a bizonyos Hidzsra (menekülés) kifejezés nem igazán indokolt, talán az átvonulás vagy kivonulás kifejezés találhatóbb lett volna. Valami különös okból hagyományosan mégis a Hidzsra, vagyis a menekülés kifejezés vált általánossá. Nos, a dolog mindjárt érthetővé válik, ha a Hidzsra évét 622 helyett 297 évvel korábbra, azaz 325-re tesszük! Ha ugyanis bebizonyosodik, hogy Mohamed futása 325-ben, azaz a niceai zsinat évében történt, akkor rögvest magyarázatra talál, hogy miért kellett menekülőre fognia a dolgot! Hiszen éppen a 325-ös niceai zsinaton átkozták ki az ariánus eretnokséget, és éppen ekkor hoztak kemény határozatokat a Jézus istenségét elutasító mozgalmakkal szemben! 622-ben már valóban semmi sem indokolta volna a menekülést! 325-ben, a niceai zsinat kemény határozatait után annál inkább!

De vajon miért került a Hidzsra 325-ből éppen 297 évvel későbbre, azaz 622-re? Uwe Topper ebben a most megjelent könyvében beszámol arról kevésbé ismeretes időszámítási rendszerről is, mely Caesar naptárreformjára alapoz, s amelynek kezdőéve a Julián naptár bevezetése, azaz a Krisztus előtti 45-ös esztendő. Ez a julianusi (vagy provinciái) Aera (vagy röviden Era) mely elsősorban Spanyolországban volt használatban, de használata kiterjedt Nyugat-Franciaországra, Észak-Afrikára és a földközi-tengeri szigetekre is. Topper szerint az Era egy olyan időszámítási rendszer, amely az egyház hatalmi törekvéseit volt hivatva támogatni, s amelynek használatát olyan időpontban kezdték meg, amikor a Krisztus születése szerinti időszámítás elterjedtsége még nem volt általános. Az Era ismeretében könnyebben megértjük, hogy miért éppen 297 évet iktattak be az időszámításunkba:

Az egyház ugyanis azért, hogy még jobban kifejezésre juttassa e Krisztus istenségét tagadó eretnekmozgalom iránti megvetését, és lehetőleg híveit is visszatartsa az efféle tévtanok követésétől, az iszlám születésének dátumát önhatalmúlag a 666-os esztendőre, vagyis az Antikrisztus számával datált évre rögzítette! De vajon melyik időszámítási rendszer szerint tette mindezt? Nos, aszerint az időszámítási rendszer szerint, amelyet az egyház akkortájt széles körben használt! Ez pedig éppen a julianusi Era volt! Később azonban - mint tudjuk - Krisztus születésétől kezdték számlálni az éveket, ezért a korábban a julianusi Era szerint megállapított dátumokat Krisztus születése szerinti dátumokra számolták át! Mivel a julianusi Era szerinti dátumokat értelemszerűen 44 év levonásával lehet Krisztus születésétől számított dátumokká konvertálni, ezért a Hidzsra korábban megállapított Era szerinti 666-os dátumából 44 év levonásával Krisztus szerinti 622 lett! A hivatalos történelemtudomány mind a mai napig 622-re teszi Mohamed futását! Kitoldották tehát a naptárt 297 évvel azért, hogy az ariánus eretnokségből kinövő iszlám kezdetét, vagyis a Hidzsrát, a julianusi Era szerinti 666-os évre, vagyis az Antikrisztus évére rögzítsék!

A julianusi (vagy spanyol) Era azonban további felismerésekre is lehetőséget ad! Sokszor ugyanis azért nem lehet egzakt 297 év differenciát kimutatni az időszakadék két szélén lévő, de lényegileg összetartozó dátumok és események között, mert a két dátum közül az egyiket Era szerinti, míg a másikat Krisztus szerinti datálásban adták meg! Hadd mondjak erre mindjárt egy példát:

A híres Alexandriai Könyvtár az ókori világ felbecsülhetetlen értékű gyűjteménye volt. Római források szerint 700.000 tekercset őriztek itt. Ez a könyvtár állítólag Kr.u. 642-ben, az arab hódítások során pusztult el, amikor Amr ibn el-Asz, Omár kalifa hadvezére meghódította Egyiptomot. Ekkor a hadvezér a kalifa utasítását kérte a könyvtár további sorsával kapcsolatban. A kalifa válasza így hangzott: Ha a könyvek ugyanazt tartalmazzák, mint a Korán, akkor feleslegesek, ha nem, akkor veszélyesek, tehát mindenképpen tüzre kell vetni őket! Így aztán ezeket a felbecsülhetetlen értékű tekercseket nem éppen rendeltetésüknek megfelelően hasznosították: velük fűtötték fel a vizet a város közfürdőiben! Történt tehát mindez Kr.u. 642-ben.

Tudjuk azonban, hogy az Alexandriai Könyvtár történetében nem a 642-es volt az egyetlen szörnyű pusztulás! 389-ben ugyanis fanatikus (talán éppen ariánus) keresztények súlyosan megrongálták e felbecsülhetetlen értékű gyűjteményt! A Pallas Nagy Lexikona nagyon szűkszavúan fogalmaz:

„A Serapeion könyvtára a keresztény türelmetlenségnek esett áldozatul 389-ben.”

Van tehát két évünk, melyekben nagyon hasonló események történtek. E két év a 642-es és a 389-es. Mindkettőben elpusztul a híres Alexandriai Könyvtár. Nézzük meg, hogy mi a kapcsolat e két dátum között! Ha ezt a 389-es évet julianusi Era szerint értelmezzük, majd 44 év levonásával Krisztus szerinti dátumra konvertáljuk, akkor a 345-ös esztendőbe érkezünk. (389 - 44 = 345) Ez a 345-ös év a 642-es évtől éppen 297 év távolságra van! (345 + 297 = 642) Érdekes tehát megfigyelni, hogy azokból a fanatikus (talán éppen ariánus) keresztényekből, akik 389-ben pusztítják el az Alexandriai Könyvtárat 297 évvel később hogyan lesz iszlám hadsereg! Ez is jól mutatja, hogy az iszlám kezdetei voltaképpen egy keresztény eretnekmozgalomhoz, az ariánus eretnekséghez vezetnek vissza!

A „Képes Történelem” című ismeretterjesztő könyvsorozat „Európa születése” című kötetében, s annak is a kalifák koráról szóló fejezetében nagyon érdekes részletet találtam az iszlám rohamos terjedéséről:

„Damaszkuszt maga a város keresztény püspöke játszotta a moszlimok kezére. Üzenetet küldött az ostromlóknak, melyik kapun mászhatnak be éjszaka. Antiochia kapui viszont minden harc nélkül nyíltak meg. Az ottani pátriárka, Jób, csatlakozott az arab csapatokhoz, s az ostrom alá fogott más városok lakóit így biztatta, fennhangon kiáltva fel a falakra: „Jobb, ha meghódtok, és megfizetitek a fejadót urunknak, mint ha megölnek vagy fogságba hurcolnak benneteket!” De maga Benjámín alexandriai pátriárka, „Egyiptom pápája” is a város vezetőinek élén üdvözölte ünnepélyesen a bevonuló arab csapatokat, ahelyett, hogy védekezésre biztatta volna híveit. Szívósabb ellenállás csak Kisázsia görög városaiban fogadta a hódítókat, de ott hamarosan el is akadt a messzi földeket elöntő áradat.”

Figyeljük csak meg: az előrenyomuló iszlám csapatok hol találkoztak a legcsekélyebb ellenállással? Nos, egyrészt Antiochiában, amelynek „kapui minden harc nélkül nyíltak meg”, s ahol maga az ottani keresztény pátriárka, Jób biztatta a város lakóit a behódolásra! És persze Alexandriában, ahol Benjámín, az alexandriai keresztény pátriárka, „Egyiptom pápája” fogadta ünnepélyesen a mohamedán sereget! ... Nem jut erről eszünkbe semmi? Hol is töltött be korábban magas egyházi tisztséget Arius, az ariánus eretnecség megalapítója? Nos, éppen Alexandriában! Antiochia szintén az ariánizmus fészke volt! Olvassuk csak a Pallas Nagy Lexikonát:

„Az udvar által kegyelt ariánusok, kik a főszereplő nikomédiai Eusebiustól eusebiusiaknak is neveztek, most mindenképen azon voltak, hogy az igazhitű püspököket székeiktől elmozdítván, helyükbe Árius-pártiakat tegyenek. Így történt, hogy 330-ban Eusthatiust, Antiochia jeles főpapját, püspöki székétől megfosztották. Rövid idő alatt több püspököt tettek le és helyükbe Árius-pártiakat léptettek. Ebből természetesen sok községben forrongások támadtak, de az ariánusok nem riadtak vissza elkezdett pályájok folytatásától.”
(Kiemelés tőlem)

S hol is ütköztek szívósabb ellenállásba az arab csapatok? Hol is „akadt el a messzi földeket elöntő áradat”? Éppen Kisázsia görög városaiban, ahol az ariánus tanok sohasem tudtak mély gyökereket verni! Micsoda véletlen! S figyeljük csak meg, hogy e három említett városban, Damaszkuszban, Antiochiában és Alexandriában ki is volt az első, aki az iszlám csapatok előtt behódolt? Mindenütt a város keresztény pátriárkája! ... Normális körülmények között épp azt várnánk, hogy mindenütt a keresztény pátriárkák lesznek azok, akik végsőkéig való ellenállásra biztatják a városok lakóit az idegen vallás képviselőivel szemben! De nem! Itt épp ők azok, akik a mielőbbi behódolást szorgalmazzák! Hogy lehet ez? Nos a válasz nagyon egyszerű: Ezek a városok az ariánus kereszténység fészkei voltak, ezek a pátriárkák pedig az ariánus tanokat követték! Az előrenyomuló „iszlám” csapatokban saját várva várt ariánus hittestvéreiket üdvözlötték! Mindez arra enged következtetni, hogy a 300-as évek elején virágzó ariánus eretnecség és a 600-as évek elején meginduló iszlám között nincs 297 évnyi időbeli távolság, s e két mozgalomnak valójában nagyon is sok köze van egymáshoz!

A nagy hatalmú Miramamma szultán

Láttuk tehát, hogy Uwe Topper arra a provokatív következtetésekre jutott, hogy az iszlám már évszázadokkal korábban elindult, s már a Krisztus utáni IV. században is jelen volt! De Topper még tovább megy: szerinte az Ibériai félsziget arabok általi meghódítása is sokkal korábban következett be! Könyvének 138.-ik oldalán azt írja, hogy 711 helyett valószínűleg már 414-ben (!) megjelentek a muzulmánok Hispániában! Ezen a ponton tanulságos lehet beleolvasni nemzeti krónikáinkba is, hiszen mind a Képes Krónika, mind Kézai Simon krónikája beszámol egy

fölöttébb érdekes eseményről. Idézem a Képes Krónikából:

„Kimenvén innen, (mármint Attila) levonult a Rhone mentén Catalaunumba, ahol is megosztotta seregét, és egyharmadát válogatott kapitányokkal a nagy hatalmú Miramamma szultán ellen küldte; ennek hallatára ez a hunok elől Sevilla városából átkelven az úgynevezett sevillai tengersizoron Marokkóba menekült.” (12.old.)

A Képes Krónika egyik kiadása magyarázó jegyzetekkel egészíti ki az eredeti szöveget. Ennél a részletnél a következő megjegyzést tették:

„Marokkó szerepeltetése teljesen értelmetlen kitalálás, hiszen ekkor még a mórok, illetőleg arabok nem juthattak el Európába.”

Nos a hivatalos kronológia szerint valóban nem. Ha azonban Uwe Topper feltételezése igaznak bizonyul, és az Ibériai-félsziget arabok általi elfoglalása valóban 297 évvel korábban következett be, akkor könnyen megeshet, hogy a mórok Attila idején már javában Hispániában tanyáztak! A nyugati történelemhamisítás háromszáz évvel későbbre csúsztatta el az iszlám kezdetét, s ezzel együtt a spanyol félsziget arabok általi elfoglalását is, miközben Attilát meghagyta a Krisztus utáni 400-as években. Időrendi okokból eddig egyetlen komoly történész sem állíthatott olyat a nevetségessé válás veszélye nélkül, hogy a hun Attila állította volna meg a mórokat, noha erre mindkét középkori krónikánk (a Képes Krónika és Kézai Simon krónikája is) félreérthetetlen utalásokat tesz! A hispániai arab terjeszkedés tehát időben elszakadt Attila korától, s a nyugati krónikások ezt azonnal ki is használták! Kitaláltak egy újabb fiktív nyugati uralkodót, név szerint Martell Károlyt, s megírták, hogy ő állította meg az arabok előrenyomulását, miután a 733-as poitiers-i csatában fényes győzelmet aratott Abd-er Rahman seregei fölött! Ez a Martell Károly pedig nem más, mint annak a Nagy Károlynak a nagyapja, akiről éppen Illig elmélete kapcsán kezd kiderülni, hogy valójában sohasem létezett.

Topper új megállapításainak az ismeretében egy csapásra talpra áll a korábban feje tetejére állított időrend, s minden a helyére kerül! Kiderül, hogy középkori krónikáink e tekintetben is megbízhatónak bizonyulnak, s nem tévednek, amikor az arabok feltartóztatását Attila nyugat-európai hadjáratához kötik! Ha a poitiers-i ütközet 733-as dátumából levonunk 297 évet, akkor valóban a négyszázas évek első felébe, azaz éppen Attila korába kerülünk vissza! Topper felhívja a figyelmet többek között arra is, hogy a középkorban, amikor Jézus Krisztus születési évét megállapították, hét évnyi hibát vétettek. Eleinte ehhez a rosszul megállapított kezdőponthoz viszonyították az egyes eseményeket, s ennek megfelelően 7 év hibával rögzítették a hozzájuk tartozó dátumokat. Később azonban, amikor észrevették a tévedést, a korábban megállapított dátumokat 7 év hozzáadásával korrigálták. Mivel nem sikerült valamennyi korábban megállapított dátumot korrigálni, ezért a kérdéses korszakban vegyesen találunk már kijavított és még kijavítatlan évszámokat. Topper példaként említi a 318-as Nagy Szinódust, ami a 325-ös zsinattól éppen 7 év távolságban van:

„... talán a 318. év is kitalálás, amelyben a Nagy Szinódus állítólag elítélte Ariust. És vajon miért kellett őt kétszer kizárni az egyházból? Fatális módon a két szinódus között hét év telik el. Vajon az első szinódus volt-e az elsőnek datált, a második pedig a Jézus születési évének hét évvel való eltolása után kiszámított egyugyanazon esemény?”

Ha Martell Károly poitiers-i győzelmének 733-as dátumát is egy ilyen korrigálatlan dátumnak tekintjük, majd hét év hozzáadásával Jézus Krisztus újonnan megállapított születési évéhez igazítjuk, akkor eredményként a 740-es dátumot kapjuk. A hivatalos történelemtudomány szerint Attila nyugat-európai hadjáratára két évvel 453-ban bekövetkezett halála előtt, azaz 451-ben került sor. Ha azonban a Képes Krónika közlését fogadjuk el hitelesnek, miszerint Attila 445-ben halt meg, akkor a nyugat-európai hadjárat értelemszerűen a 443-as esztendőbe kerül! S lám: Martell Károly poitiers-i győzelmének hét évvel korrigált dátuma (740) és Attila nyugat-európai

hadjáratainak Képes Krónikából adódó dátuma (443) között éppen 297 év differencia van! Úgy tűnik tehát, hogy Martell Károlyt unokájával, Nagy Károllyal együtt egyszerűen törölnünk kell a történelemkönyvekből! (Talán nem véletlen, hogy mindkettőjüket Károlynak hívták! Úgy látszik Együgyű Károly „Carolus” feliratú pénzérméiből még futotta egy Martell Károlyra is!)

Kevéssel az után, hogy Attila seregének egyharmadát Miramamma szultán ellen küldte, Aëtius seregei támadást indítottak a hunok ellen. Kézai így számol be erről:

„...népének harmad részét választott kapitányaival Miramamma marokkói szultán ellen küldé. Minek hallatára Mirama Sevilla városából a hunok elől, a sevillei tengerszoroson átkelvén, Marokkóba futott. E közben azonban Ethele királyt Aëtius nevezetű római patricius tiz nyugoti királylyal hirtelen megtámadta. S Ethele midőn rögtön támadást akartak intézni ellene, követei által fegyverszünetet kére tőlök, hogy népének nagy részével, melly távol volt, csatlakozzék: de azok nem állván rá, a két sereg közt Belvider mezején reggeltől éjjelig folyt a csata. Vala pedig a két sereg közt egy patak, olly kicsinyke, hogy ha valaki egy hajszálat vetett volna belé, a víz csendes folyása alig birta volna alább vinni; ez a csata beálltával állatok és emberek vérével olly séddé nőtt, hogy kocsist szekereستől s fegyvereseket sodrott el, és a seregben e séd által igen nagy pusztulás lőn. Ez a csata tehát, melly a hunok és nyugoti királyok közt az említett helyen történt, a mint a régiek beszélnek, nagyobb volt a világ valamennyi csatájánál, mellyet egy helyen és egy napon vívtak. Melly ütközetben a góthok királya Aldarikh nyomorúltan elesik; kinek halálát a mint a többi királyok megtudják, futásnak erednek. E naptól fogva emelkedett osztán fel a hunok és Ethele király lelke, s félelem szállotta meg a föld kerekességét, és ennek hallatára több ország adófizetéssel szolgált nekik.” (Kiemelés tőlem)

A hivatalos történelemtudomány szerint Attilát Catalaunumnál jól elpáholták a nyugatiak. Ahhoz képest felettébb különös, hogy a leírás szerint Attila lelke éppen e csata után „emelkedett fel”, s a föld kerekességét éppen e csata után szállotta meg a hunoktól való félelem olyannyira, „ennek hallatára több ország adófizetéssel szolgált nekik”? Hogy is van ez akkor? Ki is vesztette hát el a catalaunumi ütközetet? Mindenesetre Götz László a „Keleten kél a Nap” című munkájában a következőket írja:

„Az állítólagos római győzelem Catalaunumnál minden valószínűség szerint hazugság. Vesztett háború után nem állhatott volna Attila a következő év tavaszán Itáliában, a birodalom szívében. De van közvetlen bizonyíték is erre: a csataleírás szöveganalízise megmutatta, hogy Jordanes majdnem szószerint Herodotost másolta le, mégpedig a salamisi csata leírását.”

A hazugságok netovábbja!

Amikor először vetettem fel, hogy a Kézai krónikájában közölt 872-es honfoglalás-dátum és a Képes Krónikából adódó 549-es honfoglalás-dátum között éppen 323 év különbség van, vagyis pontosan annyi, mint a keresztény időszámítás és az Alexandrosz halála utáni időszámítás között, akkor ilyen reakciókkal találtam magam szembe: „*Ha már ennyire komolyan veszed a Képes Krónika adatait, akkor arra is választ kellene találnod, hogy miért ír Kálti olyan számárságot,*

hogy Attila 124 évig élt!" Igaz! - gondoltam. Elég valószínűtlen, hogy egy százhusz évnél is idősebb fejedelem vívta volna meg a catalaunumi ütközetet, aki ezután ráadásul még nősülésre is adta a fejét!

A másik érv, amit a Képes Krónika hitelessége ellen fel szoktak hozni Honorius császárral kapcsolatos. Kálti Márk tudniillik azt írja, hogy Honorius császár görög, azaz kelet-római császár volt! Ezen a ponton kezdenek el a nagyra becsült történész-elvtársak harsányan hahotázni, mondván: Honorius császár nem is kelet-római, hanem nyugat-római császár volt! Sőt, még a fiktív évszázadok jelenlétét elfogadó Dr. Klaus Weissgerber sem mulasztja el megjegyezni, amikor Kálti krónikájáról ír: *„Honorius valójában nyugat-római császár volt és 395-től 423-ig uralkodott.”* ... Hát igen! Ez valóban bödőletes szarvashiba! Hogyan is tévedhetett ekkorát Kálti Márk? Hiszen ez megbocsáthatatlan hanyagság! Kálti ráadásul még cifrázza is: Szerinte Attila ennek a Honorius nevű görög (!) császárnak a lányát vette feleségül, s e frigyből született a székelyek legendás Csaba vezére! Honorius tehát nem más, mint Csaba anyai nagyapja, akihez az Attila halála után kitört hun beháborút követően Görögországba (!) menekült! De olvassuk magából a Képes Krónikából:

„Tehát a legyőzött Csaba és öccsei, Attila királynak vele szemben álló fiai, szám szerint hatvanan, a hagyomány szerint tizenötezer hunnal Csaba nagyatyjához, Honoriushoz menekültek. Ámbátor Honorius görög császár Görögországban akarta megtelepíteni, ő nem maradt, hanem visszatért Szittyaországba, ősei székébe, hogy ott maradjon. Csaba tizenhárom évig volt Honoriusnál Görögországban, a veszedelmes és nehéz utak miatt még egy esztendeig tartott szittya földre való visszatérése. (...) a székelyek azt tartották, hogy Csaba odaveszett Görögországban; ezért mondja máig a nép általában: „Akkor térj vissza, amikor Csaba Görögországból.” Csaba Attila törvényes fia volt, Honorius görög császár leányától; az ő fiait Edöménnek és Ednek hívták.”

Ezek után mindjárt kezdehetjük is magunkat szégyellni: ... műveletlen finnugor krónikásainktól csak ennyi telik. Mit is akarunk mi a 124 évig élő Attilánkkal meg Káltival, aki görög császárnak hiszi a nyugat-római császárt! De ez még mindig nem minden! Honorius ugyanis Kr.u. 423-ban már meghalt! Hogyan menekülhetett volna Csaba apjának, Attilának 453-ban bekövetkezett halála után (!) ahhoz a Honoriushoz, aki ekkor már harminc éve halott volt?! Ráadásul Kálti azt írja, hogy Attila halála I. Gelasius pápa idején történt! Annak az I. Gelasius pápának az idején, aki csak 492-ben (!!) lett pápa! ... Kész! ... Ez az utolsó csepp a pohárban! ... Aki ezek után komolyan veszi a magyar krónikák egyetlen szavát is, az kétség kívül egy délibábos dicsőséget kergető műkedvelő dilettáns, a szellemi alvilág díszpéldánya, aki csupán csak feltűnési viselkedésből vagy anyagi haszonszerzés céljából terjeszti hivatalostól eltérő torz östörténeti téziseit! ... Na akkor innen üzenem a tudomány elefántcsonttornyában henyelő összes hivatásosnak: ideje lesz leszállni a magas lóról, ugyanis nagyon úgy tűnik, hogy a krónikáink minden abszurdításának egyetlen oka a nyugatiak naptárhamisítása!

Látva Kálti krónikájának ezeket a látszólagos abszurdításait, megfogant bennem a gyanú, miszerint Attila nyugat-európai hadjárata, majd szerencsétlen halála valójában nem a négyszázas évek közepén történt, hanem ennél majdnem fél évszázaddal korábban, a négyszázas évek elején! Még pontosabban: a négyszázas évek első évtizedének vége felé, azaz éppen Honorius császár uralkodásának idején! Azonban Attila életének utolsó eseményeit, így például nyugat-

európai hadjáratát is, későbbre csúsztatták el, egészen a négyszázas évek közepére! Fölmerül a kérdés: hogyan tudták ezt megtenni? Hogyan csúsztatták Attila életének utolsó szakaszát a négyszázas évek első évtizedének végéről a négyszázas évek közepére? Nos, az ilyen fél évszázados csúsztatások előidézésére a juliánuszi Era szerinti és a Krisztus szerinti dátumok között lévő 44 évnyi különbség a legkitűnőbb választás! De vajon alá lehet-e támasztani egy ilyen 44 éves többletet Attila uralkodási idejében? Nos igen! A Képes Krónikában a következőket olvassuk:

„Attila negyvennégy évig királykodott, öt esztendeig vezérkedett, százhuszonnégy évig élt.” (Kiemelés tőlem)

Igen erős a gyanúm, hogy Attila nem királykodott negyvennégy évig, s erre a megjegyzésre csak azért volt szükség, mert Attila életének első szakaszát még Krisztus szerint datálták, életének utolsó szakaszát pedig a juliánuszi Era szerint! E két időszámítási rendszer között - mint láttuk - éppen 44 év differencia van! Előállt tehát egy 44 évnyi üres szakasz, mely Káltinál jobb híján „királykodással” telik! Ezzel magyarázható Attila extrém magas életkora is, s ez szakította el időben Csaba görögországi útját Honorius császár uralkodási idejétől!

De vajon mi lehetett ennek a műveletnek az eredendő oka? Miért kellett Attila életének első szakaszát 44 év betoldással elszakítani életének befejező szakaszától? Nos, bármilyen hihetetlen: a tét Hispánia! Időre volt ugyanis szükség! Hogy mihez? A választ Uwe Toppnernél találjuk meg, aki könyvének 198. oldalán ezt írja:

„Mert éppen ez volt a spanyol hamisítási akció célja: egy keresztény előtörténelem felépítése, amely megadja a jogot Ibéria ezen területeinek „visszahódítására”

Egyszóval fel akartak építeni egy arab hódításokat megelőző Hispániai keresztény előtörténetet, amely jogalapot teremtett a félsziget visszafoglalásához, s a mórok elleni küzdelemhez! Ehhez azonban valahogy be kellett vonultatni Hispániába a nyugati gótokat, lehetőleg azelőtt, mielőtt még megérkeztek volna az arabok! Na de hogyan lehet ezt megtenni, ha egyszer sohasem jártak nyugati gótok Hispániában? Nos nem sokat teketóriáztak: Ha nem voltak nyugati gótok Hispániában, hát akkor odahazudták őket!

Korábban már láttuk, hogy Martell Károly poitiers-i győzelmének hét évvel korrigált dátuma Attila nyugat-európai hadjáratának Képes Krónikából adódó dátumától éppen 297 évre van! Ahogy Attilából megalkották Martell Károlyt, pontosan úgy alkották meg a Hispániába bevonuló nyugati gótokat is! De kikből? Nos Attila hunjaiból! Azokból a hunokból, akiket Miramamma szultán ellen küldött Hispániába! Tudjuk, hogy ezek a hunok lekésték a catalaunumi ütköztet, s Attilától való féltükben sohasem tértek vissza Pannóniába! Ott maradtak Spanyolhonban, annak az országnak a lakosaivá lettek. Olvassuk csak Kézai Simont:

„A húnok spanyolországi hadjáratáról. A sereg harmadik csapata pedig, melly Miramamma ellen volt rendelve, a késedelem miatt a csatában nem vehetvén részt, Ethele haláláig a catalaunok közt maradt s végre Katalaunia lakosaivá lett. Mert csupán a húnok, az idegen nemzeteken kívül, háromszázharminczezeren és harminczketten voltak. Ezen húnok közzül többen voltak a seregben kapitányokká téve, kiket a húnok nyelvén spán-oknak hívnak

vala s kiknek nevéből nevezték később egész Ispániát, holott előbb katalaunoknak hívták őket."

Láthatjuk tehát, hogy itt nem egy csekély számú haderőről van szó! Háromszázharmincezer hispániai hun letelepedő az bizony már egy komplett honfoglalással egyenértékű! Itt van tehát ez a nagyszámú Hispániában rekedt és ott megtelepedett hun. Belőlük kéne valahogy gótokat gyártani! Hogy hogyan? ... Tessenek jó erősen megfogózkodni! A hivatalos történelemtudomány szerint Honorius nem kelet-római, hanem nyugat-római császár volt, akinek az idején Galliában feltűnt egy trónbitorló, név szerint Constantinus. Kitört tehát a belháború Honorius és Constantinus között. Olvassuk csak az eseményeket Nagy Képes Világtörténetből:

„De már ekkor Sarus, a gót származású tábornok rendeletet kapott, hogy a lázadót verje le s fejét hozza Honorius lába elé. (...) De Constantinus nem ijedt meg; a frank Edobichra és a brit Gerontiusra bízván a vezérletet, ezek addig serénykedtek, míg Sarust kiszorították Galliából. Ekkor arra gondolt, hogy Spanyolországot is hatalmába keríti. (...) Constantinus a főparancsnokságot Constans fiára ruházta, ki előbb szerzetes volt, s a honoriánok ezredeit - így neveztek Honorius tiszteletére némely barbár csapatokat, melyek katonai fegyelem alatt voltak - rá bízta, ennek sikerült magát keresztülvágnia. (...) A tartomány most a honoriánok őrizetére bízott s ezek siettek rablásvágyukat kielégíteni. Nem törődtek a szorosok őrizetével, és a barbárok 409. őszén Spanyolországba törtek és a tartományt elárasztották." (Kiemelés tőlem)

Figyeljük csak meg: 409-ben járunk, amikor a Honorius tiszteletére HONORIÁNOK-nak (!!) nevezett „barbár” (véltetőleg gót?!) csapatok betörnek Hispániába, és elárasztják a tartományt! Era szerinti 44 év korrekcióval élve ez az esemény majdnem (mindössze két év különbséggel) egybeesik Attila nyugat-európai hadjáratával, amikor a Miramamma ellen Hispániába küldött HUNOK a tartományban rekednek! S ki törődik már olyan apró ellentmondásokkal, hogy ezek a honoriánok meghazudtolva nevüket éppenséggel Constantinus oldalán, Honorius császár ellen (!) harcolnak! De - kérdezem én - mi van akkor, ha ezek a honoriánusok nem is Honoriusról kapták a nevüket? Mi van, ha ezek valójában hunok? Esetleg HUNOR népe, azaz HUNORIÁNUSOK!

Korábban már láttuk, hogy Martell Károly arabok fölött aratott 732-733-as győzelme voltaképpen Attila nyugat-európai hadjáratával analóg, azt ismétli, annak megmászított és nyugatiak által kisajátított duplikációja! Láttuk, hogy ha a poitiers-i csata hét évvel korrigált dátumából levonjuk az Illig által fiktívnek tekintett 297 esztendő, akkor éppen 443-ba, vagyis Attila nyugat-európai hadjáratának Képes Krónikából adódó évébe érkeznénk! Ha azonban a poitiers-i csata korrigálatlan dátumából vonunk le ezúttal nem 297 évet, hanem a Nagy Sándor-féle korrekciónak megfelelő 323 évet, akkor a Krisztus utáni 409-es esztendőbe érkeznénk! (732 - 323 = 409) S mit ad Isten: a Honoriusról elnevezett „honorianok” éppen ennek a 409-es évnek az őszén özönlenek be Spanyolországba!

Feltételezhető, hogy a Hispániában letelepedő háromszázharmincezer hun még sokáig emlékezett arra, hogy ők valójában hunok, Nimród fiának, Hunornak a leszármazottjai. Ezért aztán valahogy, szépen finoman és óvatosan meg kellett magyarázni nekik, hogy rosszul emlékeznek! Ördögi rafinériával le kellett kommunikálni feléjük, hogy ők valójában nem is Hunor leszármazottjai, hanem Honorius császárról „honorianoknak” elnevezett gótok! Értjük

már miért kellett Honorius görög császárból nyugat-római császárt csinálni? Hát ezért! Nagyon nehezen lehetett volna megmagyarázni, hogy egy kelet-római császárról miért neveznek el egy olyan sereget, amely a távoli nyugaton, a Pireneusokban harcol! Egy nyugat-római császárról ez már sokkal inkább elhithető! Honoriusból tehát nyugati császár lett, a tét pedig Hispánia arab hódítások előtti gót történelmének megteremtése! Az a tény azonban, hogy Honorius mellett megjelenik egy még nálánál is nyugatabbi császár, nevezetesen Constantinus, mint Hispánia, Gallia és Britannia ura, azt jelzi, hogy azért mégsem lehetett teljesen eltussolni, hogy Honorius valójában keleten uralkodott!

Igen ám, de mi lesz akkor, ha ezek a Hispániai hunok egyszer majd elkezdik fürkészni a történelmüket, és rájönnek, hogy Attila nyugat-európai hadjárata éppen abban az évben volt, amikor ők átkeltek a Pireneusokon, s birtokba vették jelenlegi hazájukat? Akkor már nem fogják többé elhinni, hogy ők Honoriusról kapták a nevüket! Tenni kell tehát valamit! Például Attila nyugati hadjáratát időben el kell mozdítani a 409-es évről és a juliánuszi Era szerinti datálást alkalmazva a négyszázas évek közepére kell tolni! Ezért kerül Káldi krónikájába Attila 44 évi „királykodása”, ezért nyúlik meg Attila életének időtartama 124 évre, s ezért szakad el időben Csaba menekülésének ideje Honorius uralkodásának korától! Azt pedig, hogy Attila hadsereget küldött volna az arabok ellen egyszerűen le kell tagadni! De mégjobb ötlet az iszlám indulását elcsúsztatni időben 297 évvel, s az Attila hunjai által kiűzött arabokról pedig megírni, hogy velük valójában Martell Károly nézett farkasszemet!

Láthatjuk tehát, hogy egyugyanazon eseményből, ha azt különféle időszámítási rendszerek szerint datáljuk, hogyan lehet akár három különböző eseményt gyártani! Attila nyugati hadjáratának Krisztus szerinti éve 409. De a juliánuszi Era szerinti korrekció már a négyszázas évek közepére tolja, míg Nagy Sándor-féle datálással 732-re kerül! Így lesznek aztán 409-ben honoriánusok, 451-ben hunok, 732-ben pedig Martell Károly frankjai!

Figyeljük csak meg, hogy a fentiek ismeretében hogyan kapnak új értelmet krónikáink egyéb „badarságai” is: Ha Attila halála valóban nem a négyszázas évek közepén következett be, hanem 410 körül, és Csaba is ekkor menekül Görögországba anyai nagyapjához, Honoriushoz, akkor érthetővé válik, a Képes Krónika másik közlése is:

„Csaba tizenhárom évig volt Honoriusnál Görögországban...”

S vajon miért épp tizenhárom évig időzött Csaba Görögországban? Nem akarjuk kitalálni? ... Nos azért, mert Honorius éppen tizenhárom évvel később, azaz 423-ban hal meg! Csaba tehát csak anyai nagyapjának, Honoriusnak 423-ban bekövetkezett halála után indult vissza hun népéhez Szkítiába! Épp miután császári pártfogója meghalt! Láthatjuk, hogy milyen szép rendben fejlődnek fel egymás mellé az eddig érthetetlen és kusza adatok! Ehhez azonban szükség volt a koraközépkori naptárhamisítás tényének ismeretére is!

Tóth Gyula - <http://maghreb.blog.hu>